

Elisabeta POP

Un café-théâtre în Teatru

În foaietul „aurit”, elegant al teatrului, de la măsuțe pe care se află cafele aburinde, dar și pahare cu vodcă sau coca-cola, un public nu prea numeros (cam 40–50 de spectatori) ia parte la un spectacol de un tip mai aparte. Pe „scena” din fața unei oglinzi imense, un grup de actori (ne dăm seama îndată că e teatru în teatru) joacă într-un CABARET. Cu tot ce înseamnă un asemenea spectacol. Sau aproape. Dansatoare, muzică multă... După care începe acțiunea acestui scenariu din care recunoști ici-colo scene din simpatica poveste a comediei *Colivia*

cu nebune (?) și, fără să vrei te duce gândul la magistrala interpretare a lui Ugo Tognazzi în filmul respectiv: povestea plină de haz a cuplului de homosexuali care trebuie să facă față, ca o familie normăă (și onorabilă, nu-i așa?) întâlnirii cu viitorii cuscii. Își însoară cu alte cuvinte feciorul... înfiat care e îndrăgostit până peste urechi de o frumoasă blondină. Autentică, desigur și nu... travestită, cum sunt damele care frecventează localul lui Georges.

Textul scenariului semnat de Daniel Vulcu și Mircea Chirilă este presărat cu aluzii la viața politică și culturală din România de azi, unele au mult haz și se râde cu poftă, altele se dovedesc ceva mai agresive și urechile pudibonde nu le aprobă.

DANIEL VULCU, DORU FÂRTE și RICHARD BOCSKAI-BALINT

Actorii joacă bine, mă rog, cât pot ei mai bine în acest gen mai puțin obișnuit: la doi pași de public... Îi salvează verva, pofta de joc, aplauzele încurajatoare. Sunt plini de nerv, se mișcă bine, joacă, dansează, schimbă rapid costume, cântă. Nu e ușor un asemenea gen, ba încă e chiar dificil, dar, iată, actorii de proză se descurcă. Și există un public, dornic de asemenea spectacole. Aici se pot etala toalete elegante, se poate sta de vorbă în prelungirea reprezentației, pauzele sunt ceva mai lungi...

E drept, eu una nu mă dau în vânt după astfel de spectacole, dar, de ce să nu recunosc, ele mai colorează puțin, mai înviorează viața noastră teatrală. Între *Gaițele* și *Medeea*, nu-i așa?

Totul e să acceptăm că ideile noi, dacă "prind", nu pot fi decât binevenite. Iată de ce am salutat și ideea lui Daniel Vulcu, cel puțin în principiu. Bănuiesc, oricum, că în acest spațiu foarte frumos, unde în urmă cu 20 de ani tinerii ascultau versuri

de Baudelaire în limba franceză, versuri de Goga, M.R. Paraschivescu, Labiș, Eminescu, tot în cadrul café-théâtre-ului, conducerea instituției va mai gândi și alte spectacole speciale pentru alte și alte categorii de spectatori. Totul se poate, nu-i așa?

Lumea se schimbă, oamenii au alte gusturi, alte nevoi spirituale, dar important este să nu cădem în rutină, să nu înțepenim în... proiecte. Să fim deschiși la nou și să nu ne fie lene...

Teatrul de Stat Oradea – Cabaret în familie Scenariul dramatic, după o idee de Jean Poiret, de Daniel Vulcu și Mircea Chirilă. Regia artistică, concepția scenografică și coloana sonoră: Daniel Vulcu. Coregrafia: Annamaria Kiss. Costume: Amalia Judea. Asistent scenografie: Oana Cernea. Muzică originală: Florian Chelu. Cu: Doru Fărte, Emil Sauciuc, Daniel Vulcu, Richard Bocskai Balint, Adrian Locovei, Pavel Sârghi, Șerban Borda, Romeo Romitan, Ion Abrudan, Simona Nica, Angela Tanko, Mirela Corbeanu, Mona Erhan, Andreea Balázs, Helga Varga.

În cadrul „normei”

Cu *Gaițele* se întâmplă ceva asemănător fotbalului. Pentru că, în cele șapte decenii de la premiera absolută s-a jucat de mii de ori și a fost mult văzută – comedia, se-nțelege! – în cele mai diverse viziuni (de obicei clasice!), unii spectatori – de cronicari, ce să mai zic? – se socotesc un fel de... doctori în... gaițe. Cum ar veni, ei știu, ca în fotbal, totul despre cum ar trebui jucată această celebră comedie.

Ei bine, eu nu m-am dus cu asemenea pretenții și prejudecăți la spectacol, cu toate că și eu văzusem, har Domnului,

destule montări. Nu doream, altfel spus, cu tot dinadinsul, să văd un spectacol „croit” anume după tiparele din capul meu... Dimpotrivă, eram curioasă: ce anume l-a atras pe regizor spre această comedie, mai ales că, venind din Basarabia, știa poate mai puțin despre cum trăiau românii de aici în perioada interbelică. Exceptând desigur bogata bibliografie pe care, bănuiesc, a parcurs-o...

Și, la urma urmei, mi-am zis, tot ce se întâmplă acolo, cu gelozii, infidelități, zgârcenie, meschinărie, iubiri ratate, sinucideri, nu e chiar “pe specific” național, nu-i așa? Cu toate că acea atmosferă anume face chiar farmecul comediei lui Kirițescu.